

Kontra Ferenc

Nagy fogás

Mintha füstfelhőt húzott volna maga után. Szerencsére egy letérő következett, és a hűtőkocsi megállt.

– Nem hiszem el – szállt ki a volán mögül az idősebb. – Egy vadonatúj járműnek csak úgy kigyulladjon a kipufogója.

– Dehogyan gyulladt ki – térdelt le a kerék mellé a fiatalabb, hogy közelről megnézze. – Szerintem a kompresszorral van valami baj. A szívó és a kipufogóvég közötti nyomáskülönbség miatt robbant be a levegő, és csak a rárakódott szennyeződéstől füstölt.

– Egyébként sincs rakományunk. Leállítom a hűtést. – Aztán leguggolt, hogy megtapogassa. – Megvárom, amíg kihűl...

– Miért?

– Hogy megfogjam. Talán csak kilazult itt valami. Kell egy csavarhúzó.

– Nem hinném, hogy olyan forró lenne, hagyd, majd én – fogott az ülése alól egy flanelrongyot a fiatalabb, és újra letérdelt. – Itt van, érzem a tenyeremmel, egyszerűen kimozdult, egy kátyú simán le is téphette volna...

Egy keskenyebb, kanyargós úton ugyanolyan sebességgel haladtak tovább, egyre türelmetlenebbül, mint akik nem képesek egy lassú járművet megelőzni, ezért kénytelenek poroszkálni. Pedig nem haladt előttük semmi.

– Sok idő kellett hozzá, mire rászántam magam erre az útra. Nem tudom, hogy bízam-e benned. És különben is, van néhány dolog már a rovásodon. Egy féltékeny férj simán agyonlőné az ilyen semmirekellőt, mint amilyen te vagy.

– Problémás a hulla eltüntetése – gúnyolódott a fiatalabb, aki valójában csak három évvel volt fiatalabb, de szerette ugratni a másikat, hogy az már milyen öreg huszonhat évesen. – Egyébként honnan vetted ezt a hülyeséget?

– Láttam, amikor kiszállt az autóból.

– Hol szállt ki?

– A szomszéd utcában.

– És?

– Véletlenül ott voltam.

– És akkor mi van?

– Hát hogy megdugtad valahol.

– Mi? Ezt tőle hallottad?

– Nem.

– Hanem kitől?

– Beszélnek, hogy a hátam mögött találkoztatok.

– Kik beszélnek? A kocsmában az ivócimboráid? Mert azok aztán jót akarnak nekem is meg neked is. Micsoda káröröm, ha összeugrasztanak bennünket.

– Nem tisztáztad magad. Miért is voltatok együtt?

– Nem voltunk együtt.

– Hol voltatok?

– Sehol. Cipelt két szatyrot a városszéli bevásárlóközpontból. Igyekezett a járdán a buszmegállóba, mert te nem szoktad elvinni bevásárolni.

– Mivel vinném?

– Ezzel a hűtőkocsival.

– Hogy kiröhögjenek?

– Mit szégyellsz? A menő furgonodat vagy az asszonyt?

– Nem vagyok én papucs.

– Persze, az én autómba való, a hátsó ülésre, egy zsák krumpli meg a sonka közé, amit majd felzabálsz. És ha hazaviszem, még meg is gyanúsítasz.

– Szóval panaszkodott rám! És te megvigasztaltad?

– Dehogyan panaszkodott. Végig csak magasztalt, hogy mekkora férj vagy!

– Akkor miért suttyomban szállt ki a szomszéd utcában?

– Mert a jó anyjánál hagyta az áru felét. Mert neki is bevásárolt. Mikor láttad utoljára? Már csak bottal tud járni.

– Ahhoz neked semmi közöd!

Hallgattak. Egyre lassabban haladtak, a feszültség tapintható volt.

– Ez most egy fuvar? Mit szállítunk? Kinyögnéd végre, hova megyünk? Lenne jobb dolgom is.

– Majd lesz! Útközben elmesélem. Ha nem lenne közös a vállalkozásunk, most biztosan mást választottam volna.

– No, azt megnézném, kit találnál helyettem, akiben megbízhatnál.

Az idősebb fontolóra vette, amit hallott. Be kellett ismernie, hogy eddig még mindenki átverte, akivel közös vállalkozásba kezdett. Idősebbek is, dörzsöltebbek is voltak nála. De azért azt egyik se tette meg, hogy kikezdjen a feleségével. Ezt egy férj nem hagyhatja annyiban. Milyen tekintélye lesz ezután? De elhessegette most ezeket a gondolatokat, eltökélte, hogy véghezviszi, amibe belekezdett, és éppen oda tartottak...

– A múlt héten megálltam egy üres placcon. Figyelsz?

– Hogyne, el tudom rólad képzelni.

– Ismerem ezt a környéket, ez egy akácos, már régóta gazdátlan. Nem is tudom, hova költözött a család, még fiatalok voltak, talán Norvégiába, szóval haza se jöttek többé, ez a kis földdarab azóta így áll. Nem olyan nagy, hogy érdemes lenne megtisztítani. Lejt is. A fene se szedi ki azt a rengeteg gyökeret, ami itt van. Csak ilyenkor lehet rajta átgázolni, mire lehullnak a falevelek, kiszáradt már az aljnövényzet, de nyáron sem jár erre senki, embermagasságú a bodza meg a galagonya, és ki tudja, talán megvan még a kút is, és belezuhanhat az ember, valamikor tanya volt, de már elhordták a cserepét is.

– Akkor itt dugtad meg a lakodalmas Julkát? Suttogtak ám róla!

– Normális nőket is talállok, ha akarok.

– Akkor meg miért álltál meg ilyen eldugott telken?

- Rám jött a fosás.
- És azt ilyen bonyolult helyen kellett intézned?
- De! Majd kirakom a seggem az országút szélére, ahogyan te szoktad.
- És most meg akarod mutatni, hova szartál?
- Meg.

Hirtelen befékezett. Erős mozdulattal markolta a volánt, és bekanyarodott az elvadult telekre, csak úgy recsegték a száraz gallyak a kerekek alatt. Egybefonódott kökénybokrok és krisztustövisek között találták magukat, a gyomok kígyózó liánjaitól lépni is alig lehetett.

- Fogd ezt a két lenzságot, és gyere utánam, én ismerem itt a járást. Kövess óvatosan! A nyomomban maradj!

- Ketté akarsz fűrészelni? Azért hoztál két zságot?
- Elfelejtettem fűrészlet hozni...

Az idősebb eltökélten tört utat az elvadult akácosban, és most már komolyra fordította a szót.

- Fűvezel?
- Ez éppúgy nem tartozik rád, mint az, hogy kit dugok és kit nem.
- Üzletről beszéltünk.
- Milyenről?
- Cannabisról.

- Hamarosan legalizálják. Most írtam alá a neten a petíciót. Hogy nevelhessen és virágoztathasson bárki termősátorokban egy nyaláb indiai nemesített vadkendert saját felhasználásra, és néhány grammnyi növényi származékot magunknál is tarthassunk. Mert ez így helyes!

- Beletelik még jócskán, mire engedélyezik.
- Van jobb ötleted?

- Van. Szüretelünk. Amikor ilyen hosszú és nyárias az ősz, akkor csúcstermés van. Véletlenül bukkantam rá.

- Mire?

- Ennyire nehéz a felfogásod? Hol élsz te? Nem hallottad még, hányan természetnek errefelé füvet? Akitől te veszed, az honnan szerzi be? Leginkább a saját kertjéből!

A fiatalabb elhallgatott, küszködött a sok akadállyal, alig tudta követni az idősebbet, aki tepert előre, mint egy bivaly.

- Tehát ezért volt a nagy titkolózás. Oda megyünk? - Fogta fel a fiatalabb, hogy miről van szó, de kétségei is voltak. Olyan valószínűtlennek tartotta, amit látott, mintha a Neverending Story terület volna elé.

- Én is egy ilyen helyen természetnek - mondta az idősebb csípőre tett kézzel, mintha csak a saját termésére lenne ilyen büszke.

- Milyen helyen?

- Ahol nem vesznek észre, és senki földje. Ahol azért kellő nedvesség van az elvadult környezettől, mohától. A legjobb, ha ember által nehezen megközelíthető helyet keresünk. Ilyenek lehetnek az elhagyott akácosok, melyek közepében kisebb tisztások vannak, ahol nem tűnik fel, mi terem a paréj közt. Az illető régóta figyelhette ezt a helyet, mert amikor a kender masszív virágzásba borul, a

többi növény itt már rég elhal, kiszárad, de a fák és bokrok sűrűjében lombhullás után is takarásban marad egy magas növény, amely éppen ebben a kései, párás napfényben bontja ki bőséges virágzatát. A legjobb, ha semmiféle út nem vezet ide, azaz teljesen kihalt, bár manapság ritka az ilyen. A csalán a legjobb, mert amíg a kender kicsi, szinte észrevehetetlen marad, ráadásul a csalán is kedveli a nitrogéndús földet, kevesebbszer kell tápoldatokat hozni. Ez egyébként is jó termőtalaj.

– Azért néha csak járt ide öntözni, nem?

– Kénytelen volt. Itt is hagyta a csöveket, egy műanyag hordóból folyatta szét. Abba hordta szerintem kannával a vizet.

– Láttál már ilyen ültetvényt?

– Nem, ennyit még soha – bámult még mindig tátott szájjal a fiatalabb.

– De azért csak le tudod szüretelni, és a zsákba rakni.

– Hát persze. Jobban ismerem, mint te. Mint maci a málnásban. De te nem félsz?

– Mitől félsz?

– Hogy rajtakap a termelő és elnyisszantja a torkodat.

– Előbb nyisszantom én el az övét ezzel – és a semmiből tűnt elő a kezében a penge éle.

– Ez illegális. Mi lesz, ha elkapnak bennünket?

– Tehát az enyém is lehet. Alkalom szüli a tolvajt. Te talán nem használtad ki az alkalmat, ami csak kínálkozott? – kérdezte az idősebb.

– De ha mégis. Ha rájönnek. Ha elkapnak?

– Az eszed bezzeg rövid. Nincs mitől félnem. A bátyám rendőr.

– Nekem nincsenek ilyen befolyásos rokonaim.

– Akkor szépen nekilátsz!

– És te? Nem azért hoztál két zsákot?

– A másik zsákkal az enyém lesz. Itt tilos parkolni, a rendőrök folyamatosan járőröznek a határzónában. Csak ott állhatok meg, szemben, ahol van rendes, legális, kiépített pihenőhely, a kamionok is ott sorakoznak. Asztalok is vannak meg padok, hogy itt egyenek az autósok is családotul, akik hosszú úton vannak. Ott várlak meg. Majd felhívsz, itt van térerőnk is.

– Attól még csinálhatnánk ketten, majd átvisszük a zsákokat.

– Még véletlenül sem! Feltűnne, hogy mit viszünk. Itt bármi gyanús lehet, figyelik az utat. De nem is ettől tartok, hanem attól, hogy őrizetlenül maradna legalább két órára a hűtőkocsim. Látják, hogy vadonatúj, körüljárják, ellophatják. Erre bujkálnak, lopakodnak a menekültek is, akik éppen az ilyen átjárhatatlan vidéken próbálnak átszökni. Rengeteg ebben a zónában a búvóhely. Onnan szemmel tarthatom, mi történik, óvatossá kell lennünk. Te pedig dolgozzál, és az járjon a fejedben, hogy ez a zsákmány mennyit ér. El is pőfékelheted, vagy bezacskozod a kölyköknek, eladogatod, de óvatossá bánj vele. Én nem füvezek, ismerem egy viszonteladót, és a zsákomat úgy adom át neki, ahogy van. Egy napig sem tartom magamnál.

– Jól van, te tudod – mondta bizonytalankodva a fiatalabb. A félelem és a bizalmatlanság furcsa elegye keveredett a hangjában, de a következő pillanatban

már vérszemet kapott, hogy micsoda kincs van a kezében, és mennyi anyag lesz hosszú időre, ráadásul nagyon sok pénzt hozhat.

– De mi lesz, ha mégis idejön valaki? Simán agyonlőhet.

– Folyton rezeg a gatyád, gyáva vagy! Figyelek, és egyébként is, majd hívsz, ha teletömte a két zsákot, és elindultál kifelé. Ezek hosszúkás zsákok, könnyűek lesznek, ne félj, csak emeld őket magasra a fejed fölé, és átfogod a két karoddal, akkor nem akadnak folyton bele a bokrokba, és nem tépik szét őket a tövissek. Az is beletelik fél órába, mire az autóúthoz érsz. Ott már látni foglak. Csak állj ki az út mellé, mintha stoppolnál, mögötted a két zsákkal. Addigra ott leszek, és bedobjuk a zsákmányt a hűtőkocsiba. Egy pillanat lesz az egész, már itt sem leszünk.

A fiatalabb egyedül maradt az ültetvényben, és nekilátott válogatni; azt is tudta, mire kell figyelnie. Ezért is bízták rá a munkát, úgy gondolta, mert aki nem ért hozzá, az csak gyomlál. A cannabis termője antennaszerű nemi szervek, amelyek a csészelevelekből emelkednek ki. Ennek a növényrésznek az a feladata, hogy a hím növényekből felszabadult pollent felfogja. A megtermékenyítés kapuja, az élvezet forrása, amikor a hallucinogén füst ereje szétáramlik az erekben. Az aktus befejezésekor a nőivarú növények elkezdik a magok termelését. Ez már a kitisztulás ideje. A termelő arra törekszik, hogy elkerülje a megtermékenyítést, hogy kiváló minőségű virágot kapjon, amely nedvesen csillog, és illatos a kéjtől. Ezeket szedegette nagy szakértelemmel és ragacsos kézzel a fiú, akit már az illat is elbódított, és közben telt a zsákja, rakta csak egyre, milyen gyorsan csak tudta.

Válogatta és tömte, olyan mechanikusan, mint a gyapotszedők. Nagyjából ugyanannyi lehetett már mind a két lenzsákban. Megtorpant. Nem lesz képes mind leszedni. Nem tudja magát átverekedni a következő tisztásig, túl mesze van.

Arra nem gondolt, hogy ilyenkor már korán sötétedik, és éppen az a fél óra kellett volna még, amíg az úthoz ér; indulnia kellett, cipelte a két zsákot, hiába emelte őket a feje fölé, még így is folyton meg kellett állnia, mert hol az egyik, hol a másik akadt bele az ágakba, vagy csúszott le az egyik. Bukdácsolva vitte tovább, most már tiszta erejéből húzta a két zsákot maga mögött, és ment előre, nem törődött azzal sem, hogy az arcába csapódnak az akácok, és a tüskék felsértik az arcát. Mert ha még sötétebb lesz, akkor nem találja majd az utat.

Megállt egy pillanatra, az arcához szorította a zsákot, és érezte az édeskés, könnyű illatot, ahogy lazán és frissen áthatolt a nektár a parányi réseken, és ettől a feje is kitisztult. Közben fülelt, hogy hátha eltévedhetett. Érezte az arcán a frissen serkenő vért. De a járművek hangja és fénye már nagyon közel volt. Ettől megkönnyebbült. Elővette a telefonját, és tárcsázott.

– Itt állok, gyere gyorsan!

Lassan kifújta magát, de még mindig teli szájjal vette a levegőt, mint a hosszútávfutók. Ott állt a sötétben az autótól mellett. Végre feltűntek a fényszórók. Végre megérkezett. És vége lesz ennek a rémálomnak.

A következő pillanatban fekézett az autó, és két rendőr szállt ki belőle. Bekapcsolták a villogókat. Egy szót sem szóltak. Megbilincseltek, és a fejét előre-lökve betolták a hátsó ülésre. A két zsákot pedig a csomagtartóba dobták.

Hátrafeszített karja még mindig sajgott. Kattogtak a fejében a gondolatok, és egyre tisztább lett a kép, egyre világosabban látta magát egy csapda közepén.

– Ennek a rohadéknak nem volt elég az a pénz, amit a kenderért kaptak volna, nem akart lebukni, hát persze, életében nem szívott füvet, ezért nem is tudta értékelni – gondolta végig. – Nála nagyobb értéke volt a látszatnak, hogy én leszek a kisstílű drogtermelő, akit ennyire könnyű elkapni. Akkora balek voltam, hogy kiálltam az útra, és miért is ne természettem volna én itt az akácosban a drogot, hiszen minden ellenem szól – nem mondhatta ki hangosan a gondolatait. – Kétség sem férhet hozzá, hogy akinek van priusza, újra szívni fogja. Akit egyszer elkapnak, azt nyilvántartásba veszik. Még ha csak figyelmeztették is, a neve kitörölhetetlen maradt. Ő ezt is tudta! Ez bosszú, az ő büszkeségéről szól. Milyen boldog lehet! Nem véletlen, hogy a járóautó éppen akkor, éppen ott állt meg. Mekkora fogás!

Az elégedett vigyor sem lehetett véletlen a két rendőr arcán, amit megvilágított a műszerfal megannyi színes izzója. Mintha karácsony lenne, amikor nagyot lehet kaszálni az ittas vezetők szondáztatásával.